

Arrest

**nr. 311 103 van 8 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 2 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 augustus 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 25 september 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 september 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, A. I. K. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op (...) 2006 in het dorp Sarjal in het district Khewa in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide je op bij je ouders, samen met je jongere broers en zussen. Je ging er naar school en bracht daarnaast voedsel naar de dieren.

Jouw vader was gedurende zeven jaar actief als sergeant bij de nationale politie (ANP). Doorheen zijn carrière was hij werkzaam in verschillende controleposten verspreid over je district. Zijn laatste stationering was bij een checkpoint op de grote weg nabij Khewa bazaar, op ongeveer een kwartiertje van je woning. Daar had je vader enkele agenten onder zich en hield hij zich voornamelijk bezig met het controleren van passerende voertuigen. Je vader bleef actief bij de politie tot op het moment van de machtsovername, omstandigheden die enige chaos met zich meebrachten. Er heerste behoorlijk wat verwarring bij de plaatselijke politiediensten en haar agenten, controleposten werden achtergelaten en wapens werden neergegooid. Toen de hele situatie voor je vader duidelijk was geworden, gaf hij zijn werk op en keerde hij terug naar huis.

Drie dagen na de machtsovername kwamen enkele talibanleden langs bij je huis, op zoek naar je vader. Hij was op dat ogenblik zelf echter niet aanwezig, je zus was ziek geworden en hij was met haar naar de stad getrokken voor een medische behandeling. In afwezigheid van je vader stond jij de taliban te woord en maakte je hen duidelijk dat je vader er niet was. Daaropvolgend werd jij door de talibanleden meegenomen als waarborg, opdat je vader zich later bij hen zou presenteren. Je werd ondergebracht in het districtscentrum, waar je diende te wachten in het bijzijn van enkele talibanleden. Tijdens het wachten werden beledigingen en vernederingen geuit aan het adres van je vader. Dit kon jij niet zomaar laten gebeuren en je ging hier tegenin, waarbij je een talib uitmaakte voor varken. Daarop werd je door de taliban met een wapen op je hoofd geslagen. Ongeveer een uur later bood je vader zich aan bij het districtscentrum en presenteerde hij zich voor de taliban. De taliban eiste vervolgens van je vader dat hij zijn dienstwapen zou inleveren. Je vader ging akkoord en keerde onmiddellijk terug naar huis om zijn wapen op te halen. Nadat hij vervolgens zijn wapen aan de taliban had overhandigd, kreeg hij een document ter bevestiging van deze inlevering. De taliban informeerde nog naar de wapens van de andere agenten die werkzaam waren geweest in zijn controlepost, maar nadat je vader eerlijk had toegegeven dat hij hierover geen kennis had, werd jij vrijgelaten en keerden jullie terug naar huis.

Twee dagen later kregen jullie een tweede keer de taliban bij jullie thuis over de vloer. Opnieuw vroegen de talibanleden naar de resterende wapens die vroeger door je vaders collega's in de controlepost werden gehanteerd. Je vader kon hierop enkel herhalen dat hij hieromtrent geen enkele informatie had en dat hij zijn eigen wapen reeds aan de taliban had overhandigd. De taliban hechtte echter geen geloof aan je vaders uitleg en beschuldigde hem ervan dat hij wapens achterhield en verstopte. Toen je vader dit ontkende, werden de talibanleden agressief en sloegen ze je vader. Vervolgens namen ze hem mee, hielden ze hem gedurende anderhalve dag vast en onderwierpen ze hem aan martelingen. Je vader kon echter niets lossen over bijkomende wapens, hij had geen informatie. Daarop werd hij door de taliban weer vrijgelaten, op voorwaarde dat hij binnen de drie dagen de overgebleven wapens van de controlepost aan de taliban zou bezorgen. Zo niet, zou je vader door de taliban worden gedood. Na zijn vrijlating nam hij contact op met zijn vroegere collega's, die hem echter evenmin konden vertellen wat er precies met de achtergebleven wapens was gebeurd. Op aanraden van zijn broer besloot je vader dat het voor jullie beiden veiliger zou zijn om het land te verlaten.

Diezelfde dag, een twaalfde dagen na de machtsovername door de taliban, verlieten jij en je vader samen Afghanistan en reisden jullie via Pakistan naar Iran. Op de grens met Turkije raakten jullie van elkaar gescheiden. Je vader verblijft sindsdien in de Iraanse stad Shiraz. Jij reisde verder via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. In totaal was je ongeveer een jaar onderweg. Vervolgens deed je op 22 augustus 2022 als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je de volgende documenten neer: een kopie van je taskara, kopieën van de taskara's van je ouders, broers en zussen, foto's van je vaders politiebade, foto's van je vaders bankkaart, kopieën van twee werkcertificaten van je vader, een kopie van de bevestigingsbrief vanwege de taliban betreffende het inleveren van je vaders dienstwapen, een screenshot van een

videogesprek tussen jou en je vader en medische attesten d.d. 17/01/2023, 10/01/2023, 13/03/2023 & 26/08/2022.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Uit jouw verklaringen en de door jou aangebrachte medische attesten, komt naar voren dat je te kampen hebt met een vorm van gehoorschade aan je linkeroor (CGVS, p. 5-6; zie documenten in de groene farde van het administratief dossier). Je verklaart tevens last te hebben gehad van nachtmerries na aankomst in België, alsook geef je te kennen dat je over een zwak geheugen zou beschikken. In deze dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen hieromtrent geenszins worden ondersteund door betrouwbare objectieve psychologische of psychiatrische vaststellingen en/of diagnoses.

Om op passende wijze tegemoet te komen aan deze noden, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met deze gehoorschade en werd er stilgestaan bij je gezondheidstoestand. Verder werd je erop gewezen dat je tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien je je (fysiek) niet goed voelde en te allen tijde een pauze kon vragen, alsook werden er afspraken gemaakt dat je steeds zou aangeven indien je iets niet zou verstaan of begrijpen (CGVS, p. 3, p. 5-6). Bij aanvang van en tijdens het persoonlijk onderhoud werd je tevens meegedeeld dat je steeds mocht aangeven wanneer je een vraag niet begreep. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat je niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan jou gestelde vragen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf je aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat je de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor jouw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 32-33). Er werd jou, jouw voogd en jouw advocaat tevens een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud toegestuurd en uit het schrijven vanwege jouw raadvrouw d.d. 29/08/2023 mag duidelijk blijken dat er geen opmerkingen zijn bij de inhoud van jouw verklaringen. De andere opmerkingen komen aan het einde van deze beslissing aan bod.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban, nadat de groepering jou en jouw vader eerder reeds in het vizier zou hebben genomen omwille van je vaders werkactiviteiten en het al dan niet inleveren van dienstwapens (CGVS, p. 31). Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene onaannemelijkheden en eigenaardigheden, alsook kunnen enkele incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door jou naar voren gebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Daarbij mag nergens blijken dat je omwille van je familieband met een voormalige politieagent, enige aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stel je dat je vader zich op heden in Iran zou bevinden, nadat hij in Afghanistan reeds door de taliban zou zijn vervolgd (CGVS, p. 11, p. 16-18). Zoals hieronder mag blijken, kan er echter geen enkel geloof worden gehecht aan jouw verklaringen omtrent de zogenaamde vervolgingsfeiten waaraan de taliban jouw vader en zijn gezin zou hebben onderworpen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent, toon je de problematische situatie waarin jouw vader en je familieleden zich volgens jou zouden bevinden logischerwijze niet aan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door jou geschetste gang van zaken bezwaarlijk als aannemelijk kan worden beschouwd. Daarbij wordt het zogenaamde verloop van de vermeende problemen alreeds van in den beginne gekenmerkt door opvallende eigenaardigheden. Zo verklaar je dat de taliban drie dagen na de machtsovername een eerste keer met een zestal strijders zou zijn langsgesproken, dit bezoek zou als doel hebben gekend om je vader mee te nemen (CGVS, p. 25). Dat een hele groep geharde talibanstrijders dan zowaar meteen genoeg zou hebben genomen met jouw enkele uitleg omtrent je vaders vermeende afwezigheid, doet enigszins de wenkbrauwen fronsen. Indien jouw vader werkelijk alreeds het doelwit van de groepering zou hebben gevormd, oogt het merkwaardig dat de taliban in wezen helemaal niet naar de man zou hebben gezocht en dan maar meteen jou zou hebben meegenomen zonder garantie op succes. Ook jouw zogenaamde gedrag ten opzichte van de taliban, terwijl je je eigenlijk in een zogezegde hechtenissituatie zou hebben bevonden, is opvallend te noemen (CGVS, p. 17, p. 26). Dat jij zonder meer rechtstreeks een talib zou hebben beledigd en geprovoceerd, mag enige verbazing heten. Deze zogezegde gebeurtenissen zouden zich bovendien in de directe nasleep van de machtsovername door de taliban hebben voorgedaan, het zou nog maar pas helder zijn geworden dat de groepering het nu voor het zeggen had en deze veranderde context bracht toch enige onduidelijkheid met zich mee. Het zogenaamde gegeven dat jij in een dergelijke positie onbezonnen een talib zou hebben uitgedaagd en uitgescholden, enkel en alleen omdat deze persoon jouw vader zou hebben beledigd – een ietwat buitensporige reactie –, doet enigszins bevreemdend aan. Dermate roekeloos gedrag ten aanzien van een talib kan, ook voor iemand van jonge leeftijd, moeilijk als aannemelijk worden beschouwd. De geloofwaardigheid van je verklaringen komt met andere woorden alreeds van bij aanvang onder druk te staan.

Daarbij is het enigszins opvallend te noemen dat de taliban jou en je vader die eerste instantie op een zodanig eenvoudige wijze weer zou hebben laten gaan. Ook toen zou je vader immers reeds duidelijk hebben gemaakt dat hij niets van bijkomende overheidswapens zou hebben afgeweten (CGVS, p. 26-27). Ook toen zou de taliban al helder hebben laten uitschijnen dat men het op desbetreffende wapens gemunt zou hebben. Men kan zich afvragen met welke reden de taliban je vader, hun zogezegde verdachte, meteen weer zou hebben laten rondlopen zonder meer met dan nog eens de doorslaggevende informatie omtrent deze vermeende wapens. Dat de taliban je vader, als sergeant van de zogezegd in het oog gesprongen controlepost een persoon die volgens jou in de ogen van de taliban op dat ogenblik reeds een zonde zou hebben begaan (CGVS, p. 28), op die manier eigenlijk de kans zou hebben aangereikt om alsnog verdere acties te ondernemen. Dat de taliban je vader in die mate ogenschijnlijk zou vertrouwen en aanvankelijk niet meer moeite zou hebben ondernomen om de door hen gezochte wapens in het bezit te krijgen, is op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Het komt eveneens als enigszins vreemd naar voren dat je vader, nadat hij met jou weer uit het districtscentrum zou zijn vertrokken, in deze nasleep werkelijk geen enkele vorm van voorzorgsmaatregelen voor zijn veiligheid en die van jullie gezin zou hebben getroffen (CGVS, p. 28). Jouw vader zou immers daar te weten zijn gekomen dat de taliban op zoek zou zijn geweest naar de resterende wapens van de controlepost waarvoor hij als sergeant verantwoordelijk was geweest en je vader zou zich bijgevolg alreeds op dat moment moeten hebben gerealiseerd dat hij de taliban niet zou kunnen bieden wat werd gezocht. Dat je vader in een dergelijke context klaarblijkelijk zonder meer zijn

leven zou hebben verdergezet en geen voorzorgen zou hebben ondernomen of zelfs maar zou hebben overwogen, doet de wenkbrauwen verder fronsen. Er rijzen verdere twijfels omtrent de geloofwaardigheid van het door jou aangebrachte asielaanbod.

Overigens kan ook de zogenaamde ontvoering, vasthouding en marteling die je vader zou hebben meegemaakt, niet overtuigen. De vraag dringt zich immers meteen op met welke reden de taliban, die ervan overtuigd zou zijn geweest dat je vader niet de waarheid zou hebben verteld omtrent de zogezegde wapens en dat je vader onophoudelijk tegen de groepering zou zijn blijven liegen, de uitgelezen moeite zou ondernemen om je vader dan wel mee te nemen, vast te houden, ernstig te martelen om hem dan de volgende dag zonder in wezen enig resultaat alweer vrij te laten (CGVS, p. 28-29). Indien de taliban werkelijk zou hebben vermoed dat je vader doelbewust voormalige overheidswapens zou hebben achtergehouden voor de groepering en dat je vader daarover nog eens leugenachtige verklaringen zou blijven afleggen, dan raakt het in wezen kant noch wal dat haar leden jouw vader op simpele wijze opnieuw in vrijheid zouden hebben gesteld. Het kan op geen enkele manier overtuigen dat een geharde groepering als de taliban iemand waarvan ze zouden hebben verondersteld dat die in het bezit zou zijn geweest van meerdere wapens, nota bene een medewerker van de vroegere overheid, opnieuw op vrije voeten zou hebben laten rondlopen en deze persoon op die manier wederom alle kansen zou hebben geboden om de zogezegde wapens in gebruik te nemen en verdere acties te plannen. Jouw verklaringen hieromtrent zijn als betrekkelijk onaannemelijk te beschouwen. Ook je beweringen als zou de taliban je vader hem bij zijn zogezegde vrijlating een deadline van drie dagen hebben opgelegd om de gevraagde wapens te overhandigen, een eis die vergezeld zou zijn geweest van een zogenaamde doodsb bedreiging, komen niet als aannemelijk naar voren (CGVS, p. 30). Er kan immers alreeds niet worden ingezien met welke reden de taliban zou hebben geloofd dat hun zogenaamd doelwit, waarvan ze dus zoals reeds gezegd zouden hebben gedacht dat die moedwillig cruciale informatie zou hebben achtergehouden, de groepering nog enigszins zou gehoorzamen nadat hij op wrede wijze door hen zou zijn gemarteld. Dat de talibanstrijders je vader daarenboven zouden waarschuwen dat ze hem zouden doden en je vader in wezen ruim de mogelijkheid zouden hebben geschonken om aan de groepering te ontkomen, mag tevens danig verbazen. Dergelijke fundamentele onaannemelijkheden doen je verklaringen verder aan geloofwaardigheid inboeten.

Bovendien oogt het hoogst eigenaardig dat jouw vader na zijn zogenaamde invrijheidsstelling in de door jou geschetste omstandigheden eenvoudigweg de rest van jullie familie als het ware onbeschermd zou hebben achtergelaten en zowaar geen enkele poging zou hebben ondernomen om hen in veiligheid te brengen. Je stelt dat je vader bij zijn vermeende vrijlating van de taliban drie dagen de tijd zou hebben gekregen om aan hun eisen te voldoen, zo niet zou de taliban optreden en zou hij worden gedood (CGVS, p. 30). Aan deze verklaring voeg je nog toe dat de taliban in haar bedreigingen werkelijk meedogenloos zou zijn en dat de groepering steeds haar dreigementen tot uitvoering zou brengen. Bijgevolg doet het verbazen dat je vader zonder meer je resterende gezinsleden op eenvoudige wijze thuis zou hebben achtergelaten, op een plek waar de taliban jullie familie reeds zou hebben weten terugvinden, klaarblijkelijk andermaal zonder enige vorm van verzorgings- en veiligheidsmaatregelen (CGVS, p. 11). Je vader zou immers geweten hebben dat hij, door het land te ontvluchten, onmogelijk aan de zogezegd door de taliban gestelde voorwaarden zou hebben kunnen voldoen en dat zijn vermeende acties gezien de zogenaamde bedreigingen consequenties met zich zouden meebrengen. Dat hij, als zijnde een voormalige sergeant dan nog, zijn gezinsleden onder dergelijke omstandigheden en zonder meer wetende dat de deadline zou verstrijken terwijl je gezinsleden zich daar in wezen erg kwetsbaar zouden hebben bevonden, zou hebben achtergelaten terwijl hij zelf reeds de wrede heden van de taliban aan den lijve zou hebben ondervonden, kan op geen enkele manier overtuigen. Jouw uitleg, met name dat jouw familie zou hebben gedacht dat de taliban niet in vrouwen geïnteresseerd zou zijn, overtuigt daarbij evenmin (CGVS, p. 31). Niettegenstaande het feit dat je ook nog jongere broers hebt, oogt het niet aannemelijk dat je vader een dergelijk risico zou hebben genomen.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat jouw familieleden tot op heden woonachtig zijn in de omgeving van jouw geboorteregio, met name in het huis van jouw grootvader en oom langs moederszijde in het nabijgelegen district Behsud (CGVS, p. 12-14). Je familieleden langs moederszijde baten er een winkel uit en voorzien in het levensonderhoud van je moeder, broers en zussen. Daarnaast heb je in je eigen district nog twee ooms langs vaderszijde wonen, zij zijn actief in de landbouw. Afgezien van financiële problemen, gaat met je familieleden in wezen alles goed. Dat jouw familieleden gedurende al deze tijd nooit werkelijke problemen met de taliban zouden hebben gekend, buiten een enkele vermeende huiszoeking na jouw vertrek waarvan het tevens eigenaardig te noemen is dat deze pas dagen na de zogezegd vestreken deadline van drie dagen zou zijn gebeurd, doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde asielmotieven (CGVS, p. 31). Indien de taliban werkelijk

jouw vader zou hebben beschuldigd van het achterhouden van wapens toebehorende aan de vroegere overheid en werkelijk reeds dermate ernstige problemen voor jou en je vader zou hebben veroorzaakt, oogt het eigenaardig dat jouw familieleden zo goed als ongemoeid hun leven in het dorp zouden kunnen verderzetten. De door jou geschetste problemen zijn met andere woorden geheel niet aannemelijk te noemen, noch maak je enigszins aannemelijk dat jouw vader en jouw familie ooit onder aandacht van de taliban zouden zijn gekomen en dat de taliban werkelijk ooit haar pijlen op jullie zou richten.

Daarenboven komt uit jouw verklaringen een opmerkelijke inconsistentie naar voren, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Zo stel je aanvankelijk duidelijk dat jij en je vader twaalf dagen na de machtsovername uit Afghanistan zouden zijn vertrokken (CGVS, p. 11, p. 14). Daarbij zouden jullie zeven dagen na het nemen van de beslissing om Afghanistan te verlaten ook effectief uit het land zijn vertrokken. Wanneer je verdere verklaringen in rekening worden gebracht – je verklaart drie dagen na de machtsovername zogezegd voor het eerst door de taliban te zijn benaderd, je vader zou twee dagen later door de groepering zijn meegenomen en gedurende anderhalve dag zijn vastgehouden – dan zouden jij en je vader na diens vermeende vrijlating door de taliban nog een vijftal dagen in Afghanistan zijn gebleven. Dit zou tevens impliceren dat jouw vader in wezen alreeds voor of tijdens zijn zogenaamde ontvoering het besluit zou hebben genomen om het land te ontvluchten. Later beweert je echter dat je vader desbetreffende beslissing pas zou hebben genomen de dag waarop hij door de taliban opnieuw in vrijheid zou zijn gesteld (CGVS, p. 30). Je voegt toe dat jij en je vader vervolgens diezelfde dag nog uit het land zouden zijn vertrokken, hetgeen merkkelijk niet strookt met datgene wat je eerder naar voren had gebracht. Wanneer je tijdens het persoonlijk onderhoud naar deze tegenstrijdigheid wordt gevraagd, kom je in wezen niet verder dan te beweren dat je de eerstgenoemde verklaring nooit zou hebben afgelegd. Het louter ontkennen van eerder gedane verklaringen en het volharden in een enkele versie is niet van dien aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te plaatsen en biedt dan ook geen vorm van verschoning. Het gegeven dat jouw verklaringen, bovenop het alreeds onaannemelijk karakter ervan, tevens niet geheel consistent blijken te zijn, maakt dat er aanzienlijke verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij je algehele geloofwaardigheid.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te hechten aan het door jou aangebrachte asielrelaas en jouw hieruit voortvloeiende vrees.

Wat daarenboven jouw persoonlijke situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt in wezen geen dergelijke zaken aan. Uit wat hieraan voorafgaat mag immers duidelijk blijken dat jouw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid vertonen. Er kan geheel niet worden aangenomen dat de taliban werkelijk ooit jouw familie in het vizier zou hebben genomen. Evenmin zijn er aanwijzingen voorhanden om aan te nemen dat jij in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van jouw familieband met jouw vader. Zo komt immers nergens uit jouw verklaringen op geloofwaardige wijze naar voren dat er sprake zou zijn van enige vervolging ten aanzien van jouw familieleden in Afghanistan. Jij toont dan ook niet aan dat je in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd. Het gegeven dat jouw familieleden inmiddels al geruime tijd sinds de machtsovername door de taliban in wezen volstrekt ongemoeid en zonder enige concrete problemen hun leven in jouw provincie, in wezen vlakbij je geboortedorp, verderzetten, vormt een ernstige tegenindicatie voor een vrees in jouw hoofde ingevolge de vroegere werkactiviteiten van je vader. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, die eigenlijk betrekkelijk weinig betrokken zou zijn geweest in de strijd tegen de taliban, waarvan je dus a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is overigens onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan aldus kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee je tot op heden tevens contacten onderhoud (CGVS, p. 10-14). Je moeder, je broers en zussen wonen zoals hierboven reeds aangehaald, immers bij je grootvader en oom langs moederszijde in het district Behsud in je provincie Nangarhar, op ongeveer vijftwintig minuten rijden van je ouderlijke woning. Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd en je land van herkomst zou hebben moeten verlaten op de manier waarop je het beschrijft. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde documenten zijn niet in staat om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft het door jou aangebrachte identiteitsdocument, je legde je een kopie van je taskara voor, dient te worden gesteld dat het CGVS je identiteit en nationaliteit in deze niet betwist. Hetzelfde dient te worden gesteld wat betreft de kopieën van de taskara's die toebehoren aan je ouders, je broers en je zussen. Met betrekking tot de verscheidene kopieën van documenten toebehorende aan je vader – met name de foto's van je vaders politiebade, de foto's van je vaders bankkaart en de kopieën van twee werkcertificaten van je vader – verwijst het CGVS naar bovenstaande motivering, waaruit mag blijken dat de werkactiviteiten van je vader niet noodzakelijk in vraag gesteld worden, maar dat je er niet bent in geslaagd om een concrete individuele vrees ingevolge de job van je vader aan te tonen. Daarbij kan met betrekking tot de kopie van de bevestigingsbrief in het bijzonder nog worden opgemerkt dat ook niet noodzakelijk hoeft te worden betwist dat je vader wel degelijk zijn eigen dienstwapen bij de taliban zou hebben ingeleverd in het kader van de machtsovername. De zogenaamde problemen die je in de nasleep hiervan schetst, en waaraan je tevens je vrees voor vervolging verbindt, kunnen echter zoals duidelijk beargumenteerd, niet overtuigen. De screenshot van een videogesprek, waarop jij en je vader te zien zijn, toont slechts een enkele weergave van jullie beiden, niets meer en niets minder. Deze screenshot kan daarbij geenszins aantonen dat jouw vader zich niet in Afghanistan zou bevinden. Ten slotte kan wat betreft de medische attesten die in België werden opgemaakt op d.d. 17/01/2023, 10/01/2023, 13/03/2023 & 26/08/2022, het volgende worden opgemerkt. Deze documenten zijn niet in staat om je verklaringen te onderbouwen. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Dergelijke medische attesten vormen bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De door jou neergelegde documenten zijn aldus niet bij machte om je alreeds ongeloofwaardig bevonden asielaas enigszins te staven.

Volledigheidshalve kan daarbij nog worden toegevoegd dat ook de opmerkingen die jouw voogd en advocate aanvoerden bij het verloop van het persoonlijk onderhoud, niet bij machte zijn om de bovenstaande appreciatie om te buigen. Zoals tevens reeds benadrukt, komen er wat jou betreft geen opmerkingen naar voren wat betreft de inhoud van de door jou afgelegde verklaringen. Deze verklaringen kunnen echter, zoals uitvoerig beargumenteerd, niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Zoals supra vermeld, ontving het CGVS na afloop van het persoonlijk onderhoud van jouw raadvrouw tweemaal een schrijven d.d. 11/08/2023 & 29/08/2023 met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud en het verloop van desbetreffend interview. Naast het feit dat er geen opmerkingen naar voren kwamen wat betreft de inhoud van de door jou afgelegde verklaringen werden er wel opmerkingen gemaakt over het gedrag van de protection officer en van de tolk. Hieromtrent dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt. Waar door jouw raadvrouw en voogd wordt verwezen naar een agressieve houding van de protection officer gedurende het gehoor, kan niet anders dan worden opgemerkt dat een dergelijke appreciatie in wezen geheel subjectief is. Daar de protection officer gebonden is aan de plicht om de verzoeker – ook een minderjarige verzoeker – tijdens het persoonlijk onderhoud te confronteren met tegenstrijdigheden, is het niet geheel ondenkbaar dat dergelijke confrontaties enige impact kunnen hebben op de sfeer van het persoonlijk onderhoud en een zekere mate van stress kunnen veroorzaken. Elk persoonlijk onderhoud brengt immers stress en emoties met zich

mee, maar de protection officer houdt hiermee rekening. De opmerking als zou de protection officer een agressieve houding hebben gehanteerd kan niet worden aanvaard. De protection officer is een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft om een dergelijke houding aan te nemen. Wat de tolk betreft doet het CGVS reeds sinds vele jaren beroep op de tolkdiensten van de tolk in kwestie. Nog nooit heeft zich daarbij enig probleem voorgedaan. Bovendien heeft de bewuste tolk de deontologische code voor het tolk- en vertaalwerk op het CGVS onderschreven. Daarin wordt o.a. gestipuleerd dat de tolk zich ertoe verplicht “zo volledig en getrouw mogelijk te vertalen, d.w.z. naar betekenis, inhoud en intentie, zonder toevoegingen, weglatingen of wijzigingen.” Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk tegen die regel zou hebben gezondigd. Indien een verzoeker plots onverstaanbaar begint te spreken, wordt het uiteraard voor elke tolk moeilijk om te vertalen (zie einde persoonlijk onderhoud, p.33). Verder dient te worden vastgesteld dat jou tijdens het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of je de tolk begreep en werd je meegedeeld dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Aan jou werd tevens meegedeeld dat de tolk een neutraal persoon is en geen invloed heeft op de beslissing. Je kreeg aan het einde van het onderhoud bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar je hebt geen enkele bijkomende inhoudelijke opmerking gemaakt met betrekking tot de uitwisseling tussen de tolk en jezelf. Het verslag van het persoonlijk onderhoud geeft precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden dat jij (zoals gevraagd door jouw voogd en advocaat in hun voornoemde schrijven) opnieuw zou moeten worden opgeroepen met een andere protection officer en een andere tolk.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en

aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de

zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp

nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op

buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan naar school te zijn geweest en het soennitische geloof te belijden (CGVS, p. 7, p. 9). Je kan tevens rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk waarmee je tot op heden contacten onderhoudt (CGVS, p. 12-14). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 21 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003). Hij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op.

Verzoeker meent in de eerste plaats dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Hij gaat daarbij in op zijn vrees vanwege de gebeurtenissen in Afghanistan en het werk van zijn vader en op het risico van vervolging bij een terugkeer uit Europa.

Daarnaast meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij gaat daarbij uitvoerig in op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan en op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, eerste lid, b), en c), van de Vreemdelingenwet omwille van de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden het nieuwsbericht *“No Forgiveness for People Like You – Executions and Enforced Disappearances in Afghanistan under the Taliban”*, van Human Right Watch van 30 november 2021 (stuk 3), het nieuwsbericht *“Taliban Takes Revenge On Former Afghan Security Forces”* van Gandhara van 12 oktober 2021 (stuk 4), het nieuwsbericht *“The Taliban shot my wife in the head: ex-UK government contractor”* van The Guardian van 16 januari 2022 (stuk 5) en het nieuwsbericht *“Afghanistan dispatches: ‘Anyone on the Taliban’s blacklist is in great danger’”* van Jurist van 26 oktober 2021 (stuk 6) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 11 juni 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023 en aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024.

2.2.3. Bij een op 19 juni 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet drie getuigenverklaringen (stukken 7, 8 en 10), een schoolattest (stuk 9), vier arbeidsovereenkomsten voor studenten (stuk 11), een attest van deelname aan de activiteiten van een jeugdhuis (stuk 12), meerdere foto's van zijn activiteiten in België (stuk 13) en een ongedateerd schrijven van een klinisch psycholoog (stuk 14).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met een ongedateerd schrijven van een klinisch psycholoog.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing als volgt over de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Uit jouw verklaringen en de door jou aangebrachte medische attesten, komt naar voren dat je te kampen hebt met een vorm van gehoorschade aan je linkeroor (CGVS, p. 5-6; zie documenten in de groene farde van het administratief dossier). Je verklaart tevens last te hebben gehad van nachtmerries na aankomst in België, alsook geef je te kennen dat je over een zwak geheugen zou beschikken. In deze dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen hieromtrent geenszins worden ondersteund door betrouwbare objectieve psychologische of psychiatrische vaststellingen en/of diagnoses.

Om op passende wijze tegemoet te komen aan deze noden, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met deze gehoorschade en werd er stilgestaan bij je gezondheidstoestand. Verder werd je erop gewezen dat je tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien je je (fysiek) niet goed voelde en te allen tijde een pauze kon vragen, alsook werden er afspraken gemaakt dat je steeds zou aangeven indien je iets niet zou verstaan of begrijpen (CGVS, p. 3, p. 5-6). Bij aanvang van en tijdens het persoonlijk onderhoud werd je tevens meegedeeld dat je steeds mocht aangeven wanneer je een vraag niet begreep. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat je niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan jou gestelde vragen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf je aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat je de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor jouw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 32-33). Er werd jou, jouw voogd en jouw advocaat tevens een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud toegestuurd en uit het schrijven vanwege jouw raadvrouw d.d. 29/08/2023 mag duidelijk blijken dat er geen opmerkingen zijn bij de inhoud van jouw verklaringen. De andere opmerkingen komen aan het einde van deze beslissing aan bod.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

In de ongedateerde schrijvens van een klinisch psycholoog die verzoeker in het kader van de onderhavige beroepsprocedure ter staving van zijn psychische problemen neerlegt (aanvullende nota verzoeker van 19 juni 2024, stuk 14, en aanvullende nota verzoeker van 24 juni 2024), wordt gesteld dat verzoeker nog geen coherent verhaal kan vertellen, geheugenmoeilijkheden heeft en problemen heeft om bepaalde traumatische ervaringen te verwoorden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker omwille van psychische problemen moeilijkheden ondervond om een coherent verhaal te vertellen, zich bepaalde zaken te herinneren of om deze te verwoorden. Verzoeker, zijn advocaat en voogd hebben hierover ook geen opmerkingen gemaakt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud). Hoewel er uit blijkt dat verzoeker meermaals de hem gestelde vragen niet begreep, blijkt er ook uit dat de vragen hierna werden herhaald of geherformuleerd, waarna verzoeker in het algemeen op de vragen kon antwoorden (*ibid.*, bijvoorbeeld p. 10, 13, 22, 24-25 en 31). Verzoeker concretiseert overigens niet welke bijkomende specifieke steunmaatregelen er volgens hem hadden moeten worden genomen en op welke wijze het toekennen van deze steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing.

2.3.3. Landeninformatie

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift en in zijn op 19 juni 2024 neergelegde aanvullende nota op een gebrek aan actuele, transparante en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan (voor onder meer terugkeerders uit het Westen).

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 11 juni 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden

vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban met wie hij problemen kende omwille van het werk van zijn vader als sergeant bij de Afghaanse nationale politie (hierna: ANP) en het al dan niet inleveren van dienstwapens. De taliban zouden hem drie dagen na de machtsovername hebben meegenomen als waarborg dat zijn vader zich later bij hen zou presenteren en hem toen met een wapen op zijn hoofd hebben geslagen na een discussie. Zij zouden hem weer hebben vrijgelaten toen zijn vader zich bij hen presenteerde, zijn wapen aan hen overhandigde en toegaf dat hij geen kennis had over de wapens van de andere agenten die werkzaam waren geweest in de controlepost. Twee dagen later zouden de taliban opnieuw naar verzoekers huis zijn gekomen en opnieuw gevraagd hebben naar de resterende wapens die vroeger door de collega's van verzoekers vader in de controlepost werden gehanteerd. Verzoekers vader zou hebben herhaald dat hij hierover geen informatie had en dat hij zijn eigen wapen reeds aan hen had overhandigd, doch de taliban zouden hieraan geen geloof hebben gehecht en hem hebben geslagen en hem anderhalve dag hebben vastgehouden en gemarteld. Omdat verzoekers vader niets kon lossen over bijkomende wapens, zouden de taliban hem weer hebben vrijgelaten, op voorwaarde dat hij hun binnen de drie dagen de overgebleven wapens van de controlepost zou bezorgen. Zo niet, zou verzoekers vader worden gedood. Na zijn vrijlating zou verzoekers vader contact hebben opgenomen met zijn vroegere collega's, die hem evenmin konden vertellen wat er precies met de overgebleven wapens was gebeurd. Op aanraden van zijn broer zou verzoekers vader hebben besloten dat het voor hem en voor verzoeker veiliger zou zijn om het land te verlaten en een twaalfal dagen na de machtsovername door de taliban zouden verzoeker en zijn vader samen Afghanistan hebben verlaten. Op de grens met Turkije zouden zij van elkaar gescheiden zijn geraakt en zou verzoeker alleen hebben verder gereisd. Een aantal dagen na het vertrek van verzoeker en zijn vader zouden de taliban hun huis hebben doorzocht. Daarna zou verzoekers familie naar het huis van verzoekers grootvader en maternale oom zijn verhuisd. Bij terugkeer stelt verzoeker te vrees dat hij door de taliban zal worden gedood.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing vaststelt dat er *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten waaraan de taliban zijn vader en zijn gezin hebben onderworpen.

Wat dit betreft overweegt de commissaris-generaal vooreerst dat de door verzoeker geschetste gang van zaken bezwaarlijk als aannemelijk kan worden beschouwd en dat het zogenaamde verloop van de vermeende problemen alreeds van in den beginne gekenmerkt wordt door opvallende eigenaardigheden. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaar je dat de taliban drie dagen na de machtsovername een eerste keer met een zestal strijders zou zijn langsgekomen, dit bezoek zou als doel hebben gekend om je vader mee te nemen (CGVS, p. 25). Dat een hele groep geharde talibanstrijders dan zowaar meteen genoeg zou hebben genomen met jouw enkele uitleg omtrent je vaders vermeende afwezigheid, doet enigszins de wenkbrauwen fronsen. Indien jouw vader werkelijk alreeds het doelwit van de groepering zou hebben gevormd, oogt het merkwaardig dat de taliban in wezen helemaal niet naar de man zou hebben gezocht en dan maar meteen jou zou hebben meegenomen (...). Ook jouw zogenaamde gedrag ten opzichte van de taliban, terwijl je je eigenlijk in een zogezegde hechtenissituatie zou hebben bevonden, is opvallend te noemen (CGVS, p. 17, p. 26). Dat jij zonder meer rechtstreeks een talib zou hebben beledigd en geprovoceerd, mag enige verbazing heten. Deze zogezegde gebeurtenissen zouden zich bovendien in de directe nasleep van de

machtsovername door de taliban hebben voorgedaan, het zou nog maar pas helder zijn geworden dat de groepering het nu voor het zeggen had en deze veranderde context bracht toch enige onduidelijkheid met zich mee. Het zogenaamde gegeven dat jij in een dergelijke positie onbezonnen een talib zou hebben uitgedaagd en uitgescholden, enkel en alleen omdat deze persoon jouw vader zou hebben beledigd – een ietwat buitensporige reactie –, doet enigszins bevreemdend aan. Dermate roekeloos gedrag ten aanzien van een talib kan, ook voor iemand van jonge leeftijd, moeilijk als aannemelijk worden beschouwd. De geloofwaardigheid van je verklaringen komt met andere woorden alreeds van bij aanvang onder druk te staan.

Daarbij is het enigszins opvallend te noemen dat de taliban jou en je vader die eerste instantie op een zodanig eenvoudige wijze weer zou hebben laten gaan. Ook toen zou je vader immers reeds duidelijk hebben gemaakt dat hij niets van bijkomende overheidswapens zou hebben afgeweten (CGVS, p. 26-27). Ook toen zou de taliban al helder hebben laten uitschijnen dat men het op desbetreffende wapens gemunt zou hebben. Men kan zich afvragen met welke reden de taliban je vader, hun zogezegde verdachte, meteen weer zou hebben laten rondlopen zonder meer met dan nog eens de doorslaggevende informatie omtrent deze vermeende wapens. Dat de taliban je vader, als sergeant van de zogezegd in het oog gesprongen controlepost een persoon die volgens jou in de ogen van de taliban op dat ogenblik reeds een zonde zou hebben begaan (CGVS, p. 28), op die manier eigenlijk de kans zou hebben aangereikt om alsnog verdere acties te ondernemen. Dat de taliban je vader in die mate ogenschijnlijk zou vertrouwen en aanvankelijk niet meer moeite zou hebben ondernomen om de door hen gezochte wapens in het bezit te krijgen, is op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Het komt eveneens als enigszins vreemd naar voren dat je vader, nadat hij met jou weer uit het districtscentrum zou zijn vertrokken, in deze nasleep werkelijk geen enkele vorm van voorzorgsmaatregelen voor zijn veiligheid en die van jullie gezin zou hebben getroffen (CGVS, p. 28). Jouw vader zou immers daar te weten zijn gekomen dat de taliban op zoek zou zijn geweest naar de resterende wapens van de controlepost waarvoor hij als sergeant verantwoordelijk was geweest en je vader zou zich bijgevolg alreeds op dat moment moeten hebben gerealiseerd dat hij de taliban niet zou kunnen bieden wat werd gezocht. Dat je vader in een dergelijke context klaarblijkelijk zonder meer zijn leven zou hebben verdergezet en geen voorzorgen zou hebben ondernomen of zelfs maar zou hebben overwogen, doet de wenkbrauwen verder fronsen. Er rijzen verdere twijfels omtrent de geloofwaardigheid van het door jou aangebrachte asielrelaas.”

Verzoeker acht het moeilijk te begrijpen waarom de houding van de taliban, die genoeg namen met zijn enkele uitleg over zijn vaders afwezigheid en hem dan maar meenamen, zo onwaarschijnlijk zou zijn. Voor hem spreekt het voor zich dat als zijn vader daar was geweest, deze naar voren zou zijn gekomen om met de taliban te praten en te voorkomen dat zij zijn zoon zouden meenemen, zodat het niet nodig was voor de taliban om het huis binnen te gaan. Verzoeker voegt hieraan toe dat uit de opeenvolging van gebeurtenissen blijkt dat de houding van de taliban de meest gepaste was, nu zijn vader hem later kwam halen en de taliban gaf wat zij wilden. Waar verzoeker nog kan worden gevolgd in zoverre hij stelt dat het logisch is dat de taliban hem (uiteindelijk) meenamen opdat zijn vader zich bij hen zou melden, kan zijn betoog voor het overige niet overtuigen. Indien zijn vader werkelijk het doelwit van de taliban zou hebben gevormd, is het immers wel degelijk niet aannemelijk dat de taliban, die met een zestal strijders waren gekomen, niet eerst naar zijn vader zouden hebben gezocht en meteen genoeg zouden hebben genomen met zijn enkele uitleg dat zijn vader niet thuis was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17 en 25). Het is niet onredelijk te verwachten dat de taliban eerst getracht zouden hebben verzoekers vader te vinden, zodat zij hem meteen konden meenemen in plaats van diens zoon. Door verder louter hypothetisch te stellen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) het tegenovergestelde standpunt zou hebben ingenomen indien de taliban het huis hadden doorzocht zonder hem mee te nemen, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze pertinente motieven van de bestreden beslissing. Hoe dan ook wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Inzake de motieven over zijn gedrag ten opzichte van de taliban, voert verzoeker aan dat hij een jongeman was – bijna een kind – en dat men dus niet kan verwachten dat hij op een volkomen logische en doordachte manier zal reageren. Hij wijst erop dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud heeft kunnen opmerken dat hij een sterk karakter heeft, zodat het niet ondenkbaar is dat hij zo zou reageren op de beledigingen van de taliban ten aanzien van zijn vader. Gelet op de door hem geschetste context, namelijk dat hij zich in een hechtenissituatie zou hebben bevonden en ervan op de hoogte was

dat de taliban er niet voor terugdeinsden om geweld te gebruiken – verzoeker gaf zelf aan dat de taliban verschillende mensen vermoordden en een bom hebben laten afgaan waardoor er ook veel mensen zijn omgekomen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18 en 30) –, kan zijn weinig aannemelijke gedrag ten aanzien van de taliban niet worden verklaard door zijn jonge leeftijd en sterke karakter. Waar verzoeker nog stelt dat dit element over zijn gedrag een detail is en geen essentieel punt vormt in zijn verhaal, zodat zijn geloofwaardigheid op deze basis niet in twijfel kan worden getrokken, beperkt hij zich louter tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder deze evenwel *in concreto* te weerleggen. De Raad herhaalt bovendien dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk maakt.

Wat betreft het motief dat het opvallend is dat de taliban hem en zijn vader in eerste instantie eenvoudig weer zouden hebben laten gaan, stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt gespecificeerd om welk moment het gaat, namelijk om het moment waarop zijn vader zichzelf aanbood bij de taliban of het moment waarop de taliban hem vrijlieten. Uit de bewoordingen van en de verwijzingen naar het persoonlijk onderhoud in dit motief van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat dit motief betrekking heeft op het moment waarop de taliban verzoeker en zijn vader zouden hebben laten gaan nadat zijn vader zijn wapen al aan hen had overhandigd en er bij hem geïnformeerd werd naar de wapens van zijn collega’s in de controlepost. Verzoeker benadrukt nog dat de taliban hem hebben vastgehouden zodat zijn vader geen andere keuze had dan de wapens naar hen te brengen om hem vrij te krijgen en dat dit geen kwestie was van vertrouwen, maar uitsluitend een kwestie van druk, doch in de bestreden beslissing kan nergens worden gelezen dat het opvallend is dat de taliban zijn vader vertrouwden en hem lieten gaan (om zijn eigen wapen te halen) nadat hij zich de eerste keer bij hen had aangeboden. Het desbetreffende motief van de bestreden beslissing heeft geen betrekking op dit moment, doch wel op het moment dat de taliban verzoeker en zijn vader lieten gaan nadat zijn vader al naar hen was teruggekeerd om hun zijn wapen te overhandigen en zij bij zijn vader informeerden naar de wapens van zijn collega’s in de controlepost.

Waar verzoeker nog stelt dat de taliban pas weer contact opnamen met zijn vader toen ze beseften dat zij de andere wapens in de controlepost niet konden krijgen en ter staving hiervan citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat verzoeker na de geciteerde verklaringen nog heeft verduidelijkt dat de taliban reeds bij zijn vader naar de wapens van diens collega’s vroegen op het moment dat zij hem en zijn vader lieten gaan nadat zijn vader zijn eigen wapen aan hen had overhandigd (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). De taliban lieten op dit moment dus reeds uitschijnen dat zij het op deze wapens gemunt hadden, zodat het niet aannemelijk is dat zij verzoeker en zijn vader weer lieten gaan, zonder meer moeite te doen om de wapens die zij zochten in hun bezit te krijgen.

Verzoeker stelt vervolgens dat de taliban geen reden hadden om zijn vader niet te vertrouwen toen zij hem vrijlieten, nu zijn vader reeds bij de eerste gelegenheid al de wapens had geleverd die hij had. De Raad wijst er echter op dat verzoeker volgens zijn verklaringen op dat moment nog werd vastgehouden door de taliban, waardoor zijn vader onder druk werd gezet om zijn eigen wapen naar de taliban te brengen. Door verzoeker en zijn vader, die ervan op de hoogte werd gebracht dat zij op zoek waren naar de wapens van zijn collega’s, zomaar te vertrouwen en hen te laten gaan, gaven de taliban zijn vader de kans om verdere acties te ondernemen met betrekking tot deze wapens en ontnamen zij zichzelf de mogelijkheid om eventueel meer informatie te verkrijgen over de wapens.

Waar verzoeker stelt dat zijn vader bovendien wist dat de taliban zijn zoon opnieuw konden ontvoeren indien hij geen gevolg gaf aan hun verzoek en niet in staat zou zijn geweest de wapens aan de taliban te leveren indien hij zich niet vrij kon bewegen, zodat zij geen andere keuze hadden dan hem vrij te laten en erop te vertrouwen dat hij zou proberen de gevraagde wapens naar hen te brengen, stelt de Raad vooreerst vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de taliban op het moment dat zij verzoeker en zijn vader lieten gaan, informeerden naar de overige wapens van de collega’s van verzoekers vader en dat zij hen lieten gaan toen verzoekers vader aangaf dat hij niets van bijkomende overheidswapens afwist (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17 en 28). De taliban zouden vervolgens zelf op zoek zijn gegaan naar deze wapens (*ibid.*, p. 28). Er kan uit verzoekers verklaringen dus niet blijken dat de taliban zijn vader op het moment dat zij hem en zijn vader lieten gaan (nadat zijn vader zijn wapen naar hen had gebracht) reeds duidelijk verzochten om deze wapens naar hen te brengen. De Raad herhaalt dat de taliban, door verzoeker en zijn vader zomaar te vertrouwen en hen te laten gaan, verzoekers vader de kans gaven om verdere acties te ondernemen met betrekking tot

deze wapens en dat zij zichzelf de mogelijkheid ontnamen om eventueel meer informatie te verkrijgen over de wapens. Er kan worden verwacht dat de taliban, indien zij werkelijk op zoek zouden zijn geweest naar de wapens van de controlepost, verzoekers vader meer onder druk zouden hebben gezet om hierover informatie te bekomen.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing dat het vreemd is dat zijn vader geen enkele vorm van veiligheidsmaatregelen zou hebben getroffen, stelt verzoeker dat zijn vader op dat moment geen bijzondere reden had om bezorgd te zijn over de situatie van zijn gezin nu zijn vader net zijn wapen(s) aan de taliban had gegeven en van de taliban een document had ontvangen ter bevestiging van deze inlevering. Hij wijst erop dat zijn vader de taliban tevens had uitgelegd dat hij niet wist waar de andere wapens waren en dat hij, zodra zij hem naar huis lieten gaan, op dat moment geen reden had om te denken dat zij hem persoonlijk weer zouden aanvallen. Dit betoog kan echter niet overtuigen. Verzoekers vader was er door de vraag van de taliban immers van op de hoogte dat zij op zoek waren naar de resterende wapens van de controlepost waarvoor hij als sergeant verantwoordelijk was geweest (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17 en 28). Er kan dan ook worden verwacht dat verzoekers vader zich op dat moment gerealiseerd moet hebben dat hij de taliban niet zou kunnen bieden wat zij zochten en dat hij enige vorm van veiligheidsmaatregelen zou nemen voor het geval zij hem hierover opnieuw zouden contacteren, *quod non*.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal dat ook de zogenaamde ontvoering, vasthouding en marteling van verzoekers vader niet kan overtuigen, wat zij in de bestreden beslissing als volgt duidt:

“De vraag dringt zich immers meteen op met welke reden de taliban, die ervan overtuigd zou zijn geweest dat je vader niet de waarheid zou hebben verteld omtrent de zogezegde wapens en dat je vader onophoudelijk tegen de groepering zou zijn blijven liegen, de uitgelezen moeite zou ondernemen om je vader dan wel mee te nemen, vast te houden, ernstig te martelen om hem dan de volgende dag zonder in wezen enig resultaat alweer vrij te laten (CGVS, p. 28-29). Indien de taliban werkelijk zou hebben vermoed dat je vader doelbewust voormalige overheidswapens zou hebben achtergehouden voor de groepering en dat je vader daarover nog eens leugenachtige verklaringen zou blijven afleggen, dan raakt het in wezen kant noch wal dat haar leden jouw vader op simpele wijze opnieuw in vrijheid zouden hebben gesteld. Het kan op geen enkele manier overtuigen dat een geharde groepering als de taliban iemand waarvan ze zouden hebben verondersteld dat die in het bezit zou zijn geweest van meerdere wapens, nota bene een medewerker van de vroegere overheid, opnieuw op vrije voeten zou hebben laten rondlopen en deze persoon op die manier wederom alle kansen zou hebben geboden om de zogezegde wapens in gebruik te nemen en verdere acties te plannen. Jouw verklaringen hieromtrent zijn als betrekkelijk onaannemelijk te beschouwen. Ook je beweringen als zou de taliban je vader hem bij zijn zogezegde vrijlating een deadline van drie dagen hebben opgelegd om de gevraagde wapens te overhandigen, een eis die vergezeld zou zijn geweest van een zogenaamde doodsb bedreiging, komen niet als aannemelijk naar voren (CGVS, p. 30). Er kan immers alreeds niet worden ingezien met welke reden de taliban zou hebben geloofd dat hun zogenaamd doelwit, waarvan ze dus zoals reeds gezegd zouden hebben gedacht dat die moedwillig cruciale informatie zou hebben achtergehouden, de groepering nog enigszins zou gehoorzamen nadat hij op wrede wijze door hen zou zijn gemarteld. Dat de talibanstrijders je vader daarenboven zouden waarschuwen dat ze hem zouden doden en je vader in wezen ruim de mogelijkheid zouden hebben geschonken om aan de groepering te ontkomen, mag tevens danig verbazen. Dergelijke fundamentele onaannemelijkheden doen je verklaringen verder aan geloofwaardigheid inboeten.”

Bovendien – en ten overvloede – merkt de Raad nog op dat verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding heeft gemaakt van de ontvoering, vasthouding en marteling van zijn vader. Verzoeker verklaarde bij de DVZ louter dat de taliban twee dagen na zijn vrijlating opnieuw thuis langskwamen en eisten dat zijn vader de wapens van zijn collega's zou geven, maar dat zijn vader zei dat hij niets van deze wapens afwist, waarop de taliban hem sloegen en hem drie dagen de tijd gaven om alle wapens binnen te brengen (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'vragenlijst'). Dat verzoeker bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van de zogenaamde ontvoering, vasthouding en marteling van zijn vader, zoals hij die bij het CGVS wel beschreef (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker belangrijke elementen die betrekking hebben op zijn vlucht uit zijn land van herkomst – zoals de ontvoering, vasthouding en marteling van zijn vader – onmiddellijk aankaart. Er rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid op

hem om van bij het begin van zijn verzoek om internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over zijn verzoek. Verzoeker werd er bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert. Dit verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat hem echter niet van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om bij de DVZ zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas, zoals de ontvoering, vasthouding en marteling van zijn vader, vermeldt. Bovendien werden zijn verklaringen op de DVZ aan verzoeker voorgelezen in het *Pashtou* en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'vragenlijst'). Ook heeft verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, toen hij de mogelijkheid kreeg om aanpassingen aan de vragenlijst van de DVZ te maken, geen enkel gewag gemaakt van de ontvoering, vasthouding en marteling van zijn vader, hoewel hem meermaals werd gevraagd of hij bij de DVZ alles had kunnen vertellen wat hij wou (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Verzoeker laat gelden dat hij uitlegde dat zijn vader rechtstreeks contact had opgenomen met zijn voormalige collega's, doch uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij verklaarde dat zijn vader contact opnam met zijn collega's om te vragen waar de overige wapens waren nadat hij door de taliban was vrijgelaten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Met zijn betoog dat zijn vader na zijn vrijlating contact heeft opgenomen met zijn collega's, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban zijn vader na één dag opnieuw in vrijheid zouden hebben gesteld, zonder enig resultaat te bekomen, terwijl zij ervan overtuigd zouden zijn geweest dat hij niet de waarheid zou hebben verteld over de wapens. Volgens verzoekers verklaringen geloofden de taliban immers niet dat zijn vader niet wist waar de wapens waren (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28-29). Zelfs al zou verzoekers vader na zijn vrijlating contact hebben opgenomen met zijn collega's om te vragen waar de wapens waren omdat hij dit zelf niet zou hebben geweten, dan verandert dit nog niets aan wat de taliban zouden hebben geloofd, namelijk dat verzoekers vader hen niet de waarheid vertelde over de wapens.

Voorts stelt verzoeker dat het martelen van zijn vader niets had opgeleverd, zodat het logisch was dat de taliban een andere methode probeerden. Volgens hem was het immers interessanter voor de taliban om te proberen zijn vader zover te krijgen dat hij hen de andere wapens zou leveren. De Raad benadrukt echter dat verzoekers vader volgens verzoekers verklaringen al de volgende dag na zijn ontvoering en marteling zou zijn vrijgelaten door de taliban (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Door verzoekers vader zo snel vrij te laten en hem een *deadline* van drie dagen te geven (*ibid.*), gaven de taliban hem echter wederom alle kansen om acties te ondernemen met de wapens en om aan hen te ontkomen, terwijl zij geloofden dat hij loog over de overgebleven wapens van zijn collega's. Bovendien kan niet worden ingezien waarom de taliban zouden hebben geloofd dat verzoekers vader, die volgens hen moedwillig cruciale informatie zou hebben achtergehouden, hun nog enigszins zou gehoorzamen nadat hij op wrede wijze door hen zou zijn gemarteld. De door verzoeker beschreven handelingswijze van de taliban is dan ook niet aannemelijk.

Waar verzoeker benadrukt dat zijn vader zijn wapen(s) al aan de taliban had gegeven toen zij zijn zoon vasthielden, zodat het logisch is dat zij dachten dat het vasthouden en martelen van zijn vader hem zou dwingen stappen te ondernemen om de andere wapens te vinden en aan hen te geven, wijst de Raad er andermaal op dat verzoeker op het moment dat zijn vader zijn wapen(s) bezorgde aan de taliban, nog vastgehouden werd door de taliban, waardoor zijn vader onder druk werd gezet om zijn eigen wapen(s) naar de taliban te brengen. Deze situatie is bijgevolg niet vergelijkbaar met de situatie waarbij verzoekers vader zelf zou zijn ontvoerd en gemarteld door de taliban. Door verzoekers vader vrij te laten na de ontvoering en marteling en hem een *deadline* te geven, gaven de taliban, zoals reeds gesteld, verzoekers vader wederom alle kansen om acties te ondernemen met de wapens en om aan hen te ontkomen terwijl zij geloofden dat hij loog over de overgebleven wapens van zijn collega's.

Verzoeker wijst vervolgens op de chaotische situatie waarin de gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden, enkele dagen na de machtsovername. Volgens hem probeerden de taliban toen op alle mogelijke manieren zoveel mogelijk wapens te bemachtigen, zodat het onmogelijk is om de beoordeling

van zijn geloofwaardigheid te baseren op “zoiets subjectiefs en onmogelijk te raden als het “gedrag van de Taliban” enkele dagen na de machtsovername”. De Raad wijst er echter op dat de handelingswijze van de taliban ook in een dergelijke (beweerde) chaotische context niet geloofwaardig is en dat dit gegeven dus geen verschoning kan bieden voor verzoekers onaannemelijke verklaringen.

Voorts betoogt verzoeker dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud zeer duidelijk blijkt dat hij op dit punt consequente verklaringen heeft afgelegd, ondanks het aandringen van de *protection officer* dat hij de reactie van de taliban niet begreep. Hij benadrukt dat hij volhield dat hij geen andere verklaring kon geven dan dat de taliban de wapens wilden hebben en dat zij dachten dat zijn vader informatie over de wapens zou geven als hij werd gemarteld. Hij acht het bovendien redelijk dat de taliban dachten dat zijn vader een deel van de waarheid probeerde te verbergen, omdat zijn vader vroeger voor de autoriteiten werkte. Met dit betoog ontkracht noch weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zijn vader de volgende dag alweer werd vrijgelaten terwijl de taliban ervan overtuigd waren dat zijn vader niet de waarheid vertelde en onophoudelijk tegen hen bleef liegen.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt dat het hoogst eigenaardig oogt dat verzoekers vader na zijn zogenaamde invrijheidsstelling in de door verzoeker geschetste omstandigheden eenvoudigweg de rest van zijn familie als het ware onbeschermd zou hebben achtergelaten en zowaar geen enkele poging zou hebben ondernomen om hen in veiligheid te brengen: *“Je stelt dat je vader bij zijn vermeende vrijlating van de taliban drie dagen de tijd zou hebben gekregen om aan hun eisen te voldoen, zo niet zou de taliban optreden en zou hij worden gedood (CGVS, p. 30). Aan deze verklaring voeg je nog toe dat de taliban in haar bedreigingen werkelijk meedogenloos zou zijn en dat de groepering steeds haar dreigementen tot uitvoering zou brengen. Bijgevolg doet het verbazen dat je vader zonder meer je resterende gezinsleden op eenvoudige wijze thuis zou hebben achtergelaten, op een plek waar de taliban jullie familie reeds zou hebben weten terugvinden, klaarblijkelijk andermaal zonder enige vorm van voorzorgs- en veiligheidsmaatregelen (CGVS, p. 11). Je vader zou immers geweten hebben dat hij, door het land te ontvluchten, onmogelijk aan de zagezegd door de taliban gestelde voorwaarden zou hebben kunnen voldoen en dat zijn vermeende acties gezien de zogenaamde bedreigingen consequenties met zich zouden meebrengen. Dat hij, als zijnde een voormalige sergeant dan nog, zijn gezinsleden onder dergelijke omstandigheden en zonder meer wetende dat de deadline zou verstrijken terwijl je gezinsleden zich daar in wezen erg kwetsbaar zouden hebben bevonden, zou hebben achtergelaten terwijl hij zelf reeds de wreedheden van de taliban aan den lijve zou hebben ondervonden, kan op geen enkele manier overtuigen. Jouw uitleg, met name dat jouw familie zou hebben gedacht dat de taliban niet in vrouwen geïnteresseerd zou zijn, overtuigt daarbij evenmin (CGVS, p. 31). Niettegenstaande het feit dat je ook nog jongere broers hebt, oogt het niet aannemelijk dat je vader een dergelijk risico zou hebben genomen.”*

Door in zijn verzoekschrift louter te bevestigen dat zijn vader niet vond dat hij zijn moeder en jongere broers in veiligheid moest brengen omdat de taliban zulke jonge kinderen of vrouwen niet aanvallen, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. De Raad acht het eveneens niet aannemelijk dat verzoekers vader de rest van de familie als het ware onbeschermd zou hebben achtergelaten en geen enkele poging zou hebben ondernomen om hen in veiligheid te brengen. Verzoeker wijst er weliswaar op dat zijn moeder, broers en zussen bovendien kort na zijn vertrek zijn verhuisd naar het huis van zijn grootvader in Behsud, na een nieuw bezoek van de taliban, doch ook dit gegeven kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zijn vader het gezin onbeschermd heeft achtergelaten terwijl de taliban hem een *deadline* hadden gegeven om aan hun eisen te voldoen en zijn vader wist dat hij hieraan niet kon voldoen. Gelet op de door verzoeker beschreven context, namelijk dat de taliban zijn vader, een voormalig sergeant, een dergelijke *deadline* hadden gegeven en dat de taliban steeds hun dreigementen zouden uitvoeren en mensen vermoorden (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29-30), is het niet geloofwaardig dat zijn resterende familieleden niet meteen na zijn vertrek en dat van zijn vader zijn verhuisd en dat zij nog tot na een huisbezoek van de taliban zonder enige veiligheidsmaatregelen in het dorp zijn gebleven.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers familieleden tot op heden verblijven in de omgeving van verzoekers geboorteregio en dat het, afgezien van financiële problemen, in wezen goed gaat met verzoekers familieleden. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt geduid:

“Daarbij dient te worden vastgesteld dat jouw familieleden tot op heden woonachtig zijn in de omgeving van jouw geboorteregio, met name in het huis van jouw grootvader en oom langs moederszijde in het nabijgelegen district Behsud (CGVS, p. 12-14). Je familieleden langs moederszijde baten er een winkel uit en voorzien in het levensonderhoud van je moeder, broers en zussen. Daarnaast heb je in je eigen district nog twee ooms langs vaderszijde wonen, zij zijn actief in de landbouw. Afgezien van financiële

problemen, gaat met je familieleden in wezen alles goed. Dat jouw familieleden gedurende al deze tijd nooit werkelijke problemen met de taliban zouden hebben gekend, buiten een enkele vermeende huiszoeking na jouw vertrek waarvan het tevens eigenaardig te noemen is dat deze pas dagen na de zogezegd vestreken deadline van drie dagen zou zijn gebeurd, doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde asielmotieven (CGVS, p. 31). Indien de taliban werkelijk jouw vader zou hebben beschuldigd van het achterhouden van wapens toebehorende aan de vroegere overheid en werkelijk reeds dermate ernstige problemen voor jou en je vader zou hebben veroorzaakt, oogt het eigenaardig dat jouw familieleden zo goed als ongemoeid hun leven in het dorp zouden kunnen verderzetten. De door jou geschetste problemen zijn met andere woorden geheel niet aannemelijk te noemen, noch maak je enigszins aannemelijk dat jouw vader en jouw familie ooit onder aandacht van de taliban zouden zijn gekomen en dat de taliban werkelijk ooit haar pijlen op jullie zou richten.”

Verzoeker benadrukt dat het dorp waarnaar zijn familie verhuisd is op ongeveer 25 minuten rijden ligt van zijn dorp van herkomst, zodat het logisch is dat de taliban niet op de hoogte zijn van hun nieuwe adres. De Raad wijst er echter op dat indien de taliban werkelijk verzoekers vader zouden hebben beschuldigd van het achterhouden van wapens die toebehoren aan de vroegere overheid en werkelijk reeds dermate ernstige problemen voor verzoeker en zijn vader zouden hebben veroorzaakt, het niet geloofwaardig is dat verzoekers familieleden zo goed als ongemoeid hun leven zouden kunnen verderzetten in de omgeving van verzoekers geboorteregio. Indien de taliban verzoeker en zijn vader werkelijk op een dergelijke manier zouden hebben geïdoleerd, kan worden verwacht dat zij hun middelen zouden hebben ingezet om het nieuwe adres van verzoekers gezin na verhuis te bekomen en dat zij vervolgens contact zouden hebben opgenomen met verzoekers familie. De Raad merkt bovendien op dat er in verzoekers district Khewa volgens zijn verklaringen ook nog twee paternale ooms zouden wonen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Voorts wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op het volgende:

“Wat daarenboven jouw persoonlijke situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt in wezen geen dergelijke zaken aan. Uit wat hieraan voorafgaat mag immers duidelijk blijken dat jouw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid vertonen. Er kan geheel niet worden aangenomen dat de taliban werkelijk ooit jouw familie in het vizier zou hebben genomen. Evenmin zijn er aanwijzingen voorhanden om aan te nemen dat jij in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van jouw familieband met jouw vader. Zo komt immers nergens uit jouw verklaringen op geloofwaardige wijze naar voren dat er sprake zou zijn van enige vervolging ten aanzien van jouw familieleden in Afghanistan. Jij toont dan ook niet aan dat je in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd. Het gegeven dat jouw familieleden inmiddels al geruime tijd sinds de machtsovername door de taliban in wezen volstrekt ongemoeid en zonder enige concrete problemen hun leven in jouw provincie, in wezen vlakbij je geboortedorp, verderzetten, vormt een ernstige tegenindicatie voor een vrees in jouw hoofde ingevolge de vroegere werkactiviteiten van je vader. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, die eigenlijk betrekkelijk weinig betrokken zou zijn geweest in de strijd tegen de taliban, waarvan je dus a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is overigens onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.”

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zich niet baseert op specifieke informatie waaruit blijkt dat zijn verklaringen in strijd zijn met de beschikbare informatie en citeert uit het arrest van de Raad met nr. 283 798 van 24 januari 2023 waarin wordt gesteld dat familieleden van personen die voor de voormalige regering hebben gewerkt het risico kunnen lopen om te worden onderworpen aan daden van vervolging. Vervolgens stelt hij dat dit wordt ondersteund door verschillende bronnen en citeert hij uit het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022, uit de “Country Guidance: Afghanistan” van EASO van november 2021 en uit een aantal nieuwsberichten die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-6). Volgens hem is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd, nu de commissaris-generaal geen rekening houdt met de conclusies van deze rapporten. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de beschikbare informatie niet alleen blijkt dat personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, maar dat ook familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging. In de bestreden beslissing wordt dus erkend dat ook familieleden van personen die voor de voormalige overheid hebben gewerkt het risico lopen om onderworpen te worden aan daden van vervolging. Dit neemt echter niet weg dat noch uit de objectieve landeninformatie in het administratief

dossier, noch uit de informatie die door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt aangehaald, kan blijken dat ieder familielid van een medewerker van de voormalige overheid in Afghanistan vervolgd wordt en dat het loutere feit een familielid te zijn van een medewerker van de voormalige overheid volstaat om tot de toekenning van internationale bescherming te besluiten. Een vrees voor vervolging moet dan ook *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

De commissaris-generaal wijst er ook nog op dat verzoeker in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk:

“Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan aldus kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee je tot op heden tevens contacten onderhoud (CGVS, p. 10-14). Je moeder, je broers en zussen wonen zoals hierboven reeds aangehaald, immers bij je grootvader en oom langs moederszijde in het district Behsud in je provincie Nangarhar, op ongeveer vijftig minuten rijden van je ouderlijke woning. Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd en je land van herkomst zou hebben moeten verlaten op de manier waarop je het beschrijft. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.” Verzoeker brengt tegen deze motieven geen concrete argumenten aan, zodat deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, door de Raad worden overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Wat betreft het door jou aangebrachte identiteitsdocument, je legde je een kopie van je taskara voor, dient te worden gesteld dat het CGVS je identiteit en nationaliteit in deze niet betwist. Hetzelfde dient te worden gesteld wat betreft de kopieën van de taskara’s die toebehoren aan je ouders, je broers en je zussen. Met betrekking tot de verscheidene kopieën van documenten toebehorende aan je vader – met name de foto’s van je vaders politiebade, de foto’s van je vaders bankkaart en de kopieën van twee werkcertificaten van je vader – verwijst het CGVS naar bovenstaande motivering, waaruit mag blijken dat de werkactiviteiten van je vader niet noodzakelijk in vraag gesteld worden, maar dat je er niet bent in geslaagd om een concrete individuele vrees ingevolge de job van je vader aan te tonen. Daarbij kan met betrekking tot de kopie van de bevestigingsbrief in het bijzonder nog worden opgemerkt dat ook niet noodzakelijk hoeft te worden betwist dat je vader wel degelijk zijn eigen dienstwapen bij de taliban zou hebben ingeleverd in het kader van de machtsovername. De zogenaamde problemen die je in de nasleep hiervan schetst, en waaraan je tevens je vrees voor vervolging verbindt, kunnen echter zoals duidelijk beargumenteerd, niet overtuigen. De screenshot van een videogesprek, waarop jij en je vader te zien zijn, toont slechts een enkele weergave van jullie beiden, niets meer en niets minder. Deze screenshot kan daarbij geenszins aantonen dat jouw vader zich niet in Afghanistan zou bevinden. Ten slotte kan wat betreft de medische attesten die in België werden opgemaakt op d.d. 17/01/2023, 10/01/2023, 13/03/2023 & 26/08/2022, het volgende worden opgemerkt. Deze documenten zijn niet in staat om je verklaringen te onderbouwen. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dergelijke medische attesten vormen bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De door jou neergelegde documenten zijn aldus niet bij machte om je alreeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas enigszins te staven.”

Door erop te wijzen dat hij probeerde om zijn verzoek met alle mogelijke documenten te staven, deze documenten vervolgens op te sommen en te benadrukken dat hoewel de commissaris-generaal stelt dat deze documenten zijn vrees niet bewijzen, het van essentieel belang is om op te merken dat de authenticiteit van geen van de door hem neergelegde documenten in twijfel wordt getrokken, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze (en de overige) pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven

vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd over de opmerkingen van verzoekers advocaat en voogd:

“Volledigheidshalve kan daarbij nog worden toegevoegd dat ook de opmerkingen die jouw voogd en advocate aanvoerden bij het verloop van het persoonlijk onderhoud, niet bij machte zijn om de bovenstaande appreciatie om te buigen. Zoals tevens reeds benadrukt, komen er wat jou betreft geen opmerkingen naar voren wat betreft de inhoud van de door jou afgelegde verklaringen. Deze verklaringen kunnen echter, zoals uitvoerig beargumenteerd, niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Zoals supra vermeld, ontving het CGVS na afloop van het persoonlijk onderhoud van jouw raadvrouw tweemaal een schrijven d.d. 11/08/2023 & 29/08/2023 met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud en het verloop van desbetreffend interview. Naast het feit dat er geen opmerkingen naar voren kwamen wat betreft de inhoud van de door jou afgelegde verklaringen werden er wel opmerkingen gemaakt over het gedrag van de protection officer en van de tolk. Hieromtrent dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt. Waar door jouw raadvrouw en voogd wordt verwezen naar een agressieve houding van de protection officer gedurende het gehoor, kan niet anders dan worden opgemerkt dat een dergelijke appreciatie in wezen geheel subjectief is. Daar de protection officer gebonden is aan de plicht om de verzoeker – ook een minderjarige verzoeker – tijdens het persoonlijk onderhoud te confronteren met tegenstrijdigheden, is het niet geheel ondenkbaar dat dergelijke confrontaties enige impact kunnen hebben op de sfeer van het persoonlijk onderhoud en een zekere mate van stress kunnen veroorzaken. Elk persoonlijk onderhoud brengt immers stress en emoties met zich mee, maar de protection officer houdt hiermee rekening. De opmerking als zou de protection officer een agressieve houding hebben gehanteerd kan niet worden aanvaard. De protection officer is een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft om een dergelijke houding aan te nemen. Wat de tolk betreft doet het CGVS reeds sinds vele jaren beroep op de tolkdiensten van de tolk in kwestie. Nog nooit heeft zich daarbij enig probleem voorgedaan. Bovendien heeft de bewuste tolk de deontologische code voor het tolk- en vertaalwerk op het CGVS onderschreven. Daarin wordt o.a. gestipuleerd dat de tolk zich ertoe verplicht “zo volledig en getrouw mogelijk te vertalen, d.w.z. naar betekenis, inhoud en intentie, zonder toevoegingen, weglatingen of wijzigingen.” Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk tegen die regel zou hebben gezondigd. Indien een verzoeker plots onverstaanbaar begint te spreken, wordt het uiteraard voor elke tolk moeilijk om te vertalen (zie einde persoonlijk onderhoud, p.33). Verder dient te worden vastgesteld dat jou tijdens het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of je de tolk begreep en werd je meegedeeld dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Aan jou werd tevens meegedeeld dat de tolk een neutraal persoon is en geen invloed heeft op de beslissing. Je kreeg aan het einde van het onderhoud bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar je hebt geen enkele bijkomende inhoudelijke opmerking gemaakt met betrekking tot de uitwisseling tussen de tolk en jezelf. Het verslag van het persoonlijk onderhoud geeft precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden dat jij (zoals gevraagd door jouw voogd en advocaat in hun voornoemde schrijven) opnieuw zou moeten worden opgeroepen met een andere protection officer en een andere tolk.”

Door louter te stellen dat hij, zijn advocaat en zijn voogd interpretatieproblemen hebben vastgesteld en artikel 21 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 (en het verslag aan de Koning hierover) en de e-mail van 29 augustus 2023 van zijn advocaat aan het CGVS te citeren, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt nog dat in artikel 21 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt gesteld dat de vraag om een andere tolk aan te duiden kan worden gesteld aan het begin van het gehoor of tijdens het verloop van dit gehoor. De Raad merkt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud echter op dat er op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud een dergelijke vraag werd gesteld. Een schending van artikel 21 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan bijgevolg niet worden aangenomen. Waar verzoeker nog aanvoert dat het CGVS de opmerkingen van de aanwezigen tijdens het persoonlijk onderhoud volledig negeerde, kan nog worden opgemerkt dat de *protection officer* wel degelijk is ingegaan op deze opmerkingen en verzoeker meermaals de kans heeft geboden om te verduidelijken wat hij op het einde nog wilde zeggen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32-35). De Raad herhaalt tevens dat waar verzoeker de gestelde vragen niet begreep, de vragen daarna voor hem werden herhaald of geherformuleerd, waarna hij in het algemeen op de vragen kon antwoorden.

Verzoeker wijst erop dat hij twee dagen na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij voor zijn aankomst in België nooit zijn vingerafdrücken in een andere Europese staat heeft afgegeven. Dit betoog strookt evenwel niet met zijn verklaring bij de DVZ dat

hij in Oostenrijk vingerafdrukken afstond, maar er geen verzoek om internationale bescherming deed en er andere identiteitsgegevens gebruikte omdat hij er niet wou blijven en naar België wou doorreizen (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 23). De Raad wijst erop dat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet in het kader van de medewerkingsplicht bepaalt dat de aanvraag om internationale bescherming zo spoedig mogelijk moet worden ingediend. Het gegeven dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming niet zo spoedig mogelijk heeft ingediend door dit niet in Oostenrijk in te dienen en door te reizen naar België, doet afbreuk aan de urgentie van de ingeroepen nood aan bescherming.

Waar verzoeker nog benadrukt dat hij tijdens al zijn interviews consistente en dezelfde verklaringen heeft afgelegd, wordt erop gewezen dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van de zogenaamde ontvoering, vasthouding en marteling die zijn vader zou hebben meegemaakt. Verzoeker benadrukt nog dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij precieze verklaringen aflegde en alle vragen duidelijk beantwoordde en dat het CGVS zijn analyse uitsluitend baseert op wat logisch en normaal lijkt. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat zijn verklaringen gekenmerkt worden door verschillende onaannemelijkheden en eigenaardigheden en dat hij bij de DVZ tevens naliet om een kernelement van zijn vluchtrelaas, met name de ontvoering, vasthouding en marteling van zijn vader, te vermelden. De Raad benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*.

De nieuwsberichten waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-6), hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en hebben geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kunnen deze nieuwsberichten niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De getuigenverklaringen, het schoolattest, de arbeidsovereenkomsten voor studenten, het attest van deelname aan de activiteiten van een jeugdhuis en de foto's van verzoekers activiteiten in België (aanvullende nota verzoeker van 19 juni 2024, stukken 7-13) hebben betrekking op verzoekers integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan evenmin.

De ongedateerde schrijvens van een klinisch psycholoog die verzoeker in het kader van de onderhavige beroepsprocedure ter staving van zijn psychische problemen neerlegt (aanvullende nota verzoeker van 19 juni 2024, stuk 14, en aanvullende nota verzoeker van 24 juni 2024), kunnen staven dat hij symptomen vertoont van een posttraumatische stressstoornis, zoals piekeren, depressie, stress, angst, onmacht en hulpeloosheid, en dat hij ook last heeft van nachtmerries, psychologisch kwetsbaar is, nog geen coherent verhaal kan vertellen en problemen heeft om zich bepaalde zaken te herinneren en om traumatische ervaringen te verwoorden en dat hij hiervoor in therapie is sinds begin november 2023. Deze stukken staven echter niet dat deze problemen hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die verzoeker aanhaalt. Allereerst geeft de klinisch psycholoog in deze attesten aan dat de psychische problemen van verzoeker ook het gevolg zijn van zijn problemen tijdens zijn reisroute, de asielprocedure en een incident in het opvangcentrum in België. Hoewel de psycholoog ook verwijst naar de problemen die verzoeker met de taliban in Afghanistan zou hebben gekend, vormen deze stukken op zich geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen. Een psychologisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waardoor de hierin vastgestelde psychische problemen zijn ontstaan. Een psycholoog is namelijk afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt en kan bijgevolg nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de hierin vastgestelde problemen zijn ontstaan. Dat de klinisch psycholoog in een van haar schrijvens vraagt om de bestreden beslissing te herzien omdat verzoeker "*heel kwetsbaarheid*" is en zij "*erg medelijden met hem*" heeft, doet hieraan geen afbreuk.

Het voorgaande volstaat om te kunnen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban omwille van het werk van zijn vader als sergeant bij de ANP en het al dan niet inleveren van dienstwapens.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het risico van vervolging bij terugkeer uit Europa, betoogt dat uit verschillende 'rapporten' blijkt dat de taliban personen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven, beschouwen als hun vijanden, spionnen of ongelovigen en in zijn op 19 juni 2024 neergelegde aanvullende nota tevens ingaat op zijn vrees bij terugkeer omwille van de manier van leven die hij in België heeft aangenomen, wijst de Raad erop dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn

verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61), bijtreden.

Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan naar school te zijn geweest en het soennitische geloof te belijden (CGVS, p. 7, p. 9). Je kan tevens rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk waarmee je tot op heden contacten onderhoudt (CGVS, p. 12-14). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat er hem door het CGVS geen vragen werden gesteld over zijn levenswijze in België en de onmogelijkheid voor hem om deze nieuwe manier van denken te verbergen ten aanzien van de taliban in geval van terugkeer, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat verzoeker reeds op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben zo'n twaalf dagen na de machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021 (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vragen nrs. 4, 10 en 34, en stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) en een deel van zijn vormende jaren in België en andere Europese landen doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt *Pashtou* en een beetje *Farsi* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure') en ging in Afghanistan zes jaar naar school (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Hij verklaarde verder nog geregeld contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 12-14), zodat kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk in Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (16 jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 18 jaar oud is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat er hem aanvankelijk een voogd werd toegewezen omdat hij minderjarig was, dat hij naar school ging om zijn opleiding in België te beginnen en dat hij leeft zoals jongeren in België: "*Hij kleedt zich zoals hij wil, hij laat zijn baard niet groeien, hij praat evenveel met meisjes als met jongens, hij gebruikt sociale netwerken*". Hij wijst er tevens op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud uitlegde dat hij niet altijd bad, maar alleen wanneer hij tijd had. Hij concludeert dat deze individuele factoren "*en met name zijn leeftijd, zijn gedrag in België*" erop wijzen dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd. Bij zijn op 19 juni 2024 neergelegde aanvullende nota voegt hij drie verklaringen van getuigen (stukken 7, 8 en 10), een schoolattest (stuk 9), vier arbeidsovereenkomsten voor studenten (stuk 11), een attest van deelname aan de activiteiten van een jeugdhuis (stuk 12) en meerdere foto's van zijn activiteiten in België (stuk 13). Hij stelt in deze aanvullende nota dat hij met deze stukken wil aantonen dat hij sinds zijn aankomst in België voortdurend heeft getracht zich te integreren en dat hij een manier van leven heeft aangenomen die in Afghanistan niet mogelijk is.

Uit de door verzoeker bij zijn op 19 juni 2024 neergelegde aanvullende nota gevoegde stukken kan louter blijken dat verzoeker in België naar school (OKAN) gaat sinds november 2022, dat hij daar hij onder meer Frans heeft geleerd, dat zijn schooldirecteur en leerkrachten hem steunen in zijn 'levensproject' zodat hij ook voortuitgang kan blijven maken bij het aanleren van het Frans, dat hij interesse toont in het begrijpen en bereidwillig is in het in zich opnemen van de waarden, gewoonten en wetgeving in België, dat hij een paar dagen als student heeft gewerkt in een vakantiepark, dat hij heeft deelgenomen aan activiteiten die georganiseerd worden door een jeugdhuis en dat hij een divers netwerk heeft opgebouwd. Er blijkt tevens uit dat hij geen traditionele Afghaanse klederdracht draagt en dat hij zijn baard niet laat groeien. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij *WhatsApp* gebruikt (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dit alles toont hoogstens aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, maar rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt hiermee niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de Taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als iemand die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Dit kan evenmin blijken uit de loutere omstandigheid dat hij alleen bidt wanneer hij er tijd voor heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Uit niets kan blijken – en verzoeker voert ook niet aan – dat verzoeker zich bekeerd heeft en niet meer het islamitische geloof aanhangt. Ook het gegeven dat verzoeker wordt omschreven als een persoon die open en respectvol is, betreft slechts zijn functioneren in België, maar kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich bij terugkeer niet langer kan of wil conformeren met de in Afghanistan geldende regels, waarden en normen. De Raad merkt nog op dat verzoeker nalaat te concretiseren op welke manier het gegeven dat hem aanvankelijk een voogd werd toegewezen ertoe zou leiden dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban, waardoor hij (waarschijnlijk) zou worden vervolgd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering of afwijzing, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken, wijst de Raad erop dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Waar er verder in de *Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022, waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, wordt gesteld dat de taliban duidelijke uitspraken hebben gedaan over de vereiste naleving van de *sharia*, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Verzoekers betoog in zijn op 19 juni 2024 neergelegde aanvullende nota dat niet wordt betwist dat hij afkomstig is uit het dorp Sarjal in het district Khewa, gelegen in de provincie Nangarhar, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat hij afkomstig is uit een dorp in de provincie Nangarhar, een provincie waar *Islamic State Khorasan Province* (ISKP) en ook andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen aanwezig zijn, is bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 278 653 van 12 oktober 2022 en in zijn op 19 juni 2024 neergelegde aanvullende nota naar het arrest van de Raad met nr. 299 500 van 5 januari 2024, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die slechts twee jaar in België is, in Afghanistan het grootste deel van zijn vormende jaren heeft gehad, er zes jaar naar school is gegaan en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Aangaande verzoekers psychische problemen en de attesten die verzoeker ter staving daarvan neerlegt (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’, aanvullende nota verzoeker van 19 juni 2024, stuk 14, en aanvullende nota verzoeker van 24 juni 2024, stuk 1), merkt de Raad nog op dat personen met een

handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de “*wil van God*”. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (“*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, p. 92-94). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. De Raad onderstreept dat in de voorgelegde attesten slechts op algemene wijze wordt gesteld dat verzoeker symptomen vertoont van een posttraumatische stressstoornis, zoals piekeren, depressie, stress, angst, onmacht en hulpeloosheid, en dat hij ook last heeft van nachtmerries, psychologisch kwetsbaar is, nog geen coherent verhaal kan vertellen en problemen heeft om zich bepaalde zaken te herinneren en om traumatische ervaringen te verwoorden, zonder dat een duidelijke medische diagnose wordt gesteld. Uit de voorgelegde stukken *an sich* kan dan ook niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn. Tot slot wordt opgemerkt dat noch verzoeker, noch zijn advocaat of zijn voogd tijdens het persoonlijk onderhoud melding hebben gemaakt van een vrees in hoofde van verzoeker voor vervolging door de taliban, zijn familie en/of de samenleving omwille van psychische problemen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban omwille van het werk van zijn vader als sergeant bij de ANP en het al dan niet inleveren van dienstwapens en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering of omwille van zijn psychische problemen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 257 586 van 1 juli 2021 en laat gelden dat de situatie in Afghanistan *in casu* gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een

ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 257 586, 270 813 en 278 654 van respectievelijk 1 juli 2021, 31 maart 2022 en 12 oktober 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad verwerende partij bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het

conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift en zijn op 19 juni 2024 neergelegde aanvullende nota verwijst, is minder recent dan, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nr. X van 31 maart 2022 en in zijn verzoekschrift en zijn op 19 juni 2024 neergelegde aanvullende nota naar het arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* met nr. 22023959 van 14 februari 2023, brengt de Raad andermaal in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

I. VERLOOY,

De griffier,

I. VERLOOY

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN